

Embassy of the United States of America

សាលាភ្នំខ្មែរក្រហម និងតម្រូវការអោយមានយុត្តិធម៌
សុទ្ធតាម របស់លោកឯកអគ្គរដ្ឋទូតសហរដ្ឋអាមេរិក ចូសេហ្វ មូសមេលី
នៅក្នុងកិច្ចប្រជុំជាមួយនិស្សិតនៃគ្រោះដោយរបបខ្មែរក្រហម
ថ្ងៃទី២៨ មីនា ឆ្នាំ២០០៦

ឧក្រិដ្ឋកម្មមួយក្នុងចំណោមឧក្រិដ្ឋកម្មដ៏ធំបំផុតប្រចាំសតវត្សទី២០ បានកន្លងទៅដោយមិនមានការដាក់
ទណ្ឌកម្មរហូតដល់៣០ឆ្នាំ ។ ដូចដែលលោក លោកស្រីបានជ្រាបហើយ ក្នុងចន្លោះពីថ្ងៃ ១៧ មេសា ១៩៧៥ ដល់ថ្ងៃ
៨ មករា ១៩៧៩ គឺក្នុងរយៈពេលតែជិតបួនឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ របបខ្មែរក្រហម បានធ្វើទារុណកម្ម បង្កត់អាហារ និង សំលាប់
(" កំទេច " គឺជាពាក្យដែលពួកគេចូលចិត្តប្រើ) ប្រជាជនកម្ពុជា អស់២.២ លាននាក់ ។ ចំនួននេះ ស្មើនឹងចន្លោះ ពីមួយ
ភាគបួន ទៅមួយភាគបី នៃចំនួនប្រជាជនទាំងអស់ ។ គ្មាននរណាម្នាក់បានរួចខ្លួនពី " អ្នករំដោះប្រជាជន " ទាំងអស់នេះ
ទេ ។ បញ្ជីរាយនាមសត្រូវរបស់គេវែងណាស់ : ជនជាតិអ៊ុស្ត្រាលី ជនជាតិភាគតិចវៀតណាម ព្រះសង្ឃ អ្នកទីក្រុង អ្នក
ដែលមានសញ្ជាតិអ្នកពាក់វែនតា ហើយជាពិសេស ពួកខ្មែរក្រហមខ្លួនឯងដែលត្រូវគេសង្ស័យថា ក្បត់ផងដែរ ។ ក្រុម
ទាំងនេះ ហើយនិងអ្នកដទៃជាច្រើនទៀត រួមមានភរិយា ស្វាមី និងកូន ត្រូវបានកំចាត់ទាំងបួស នៅក្នុងរបបប្រល័យពូជ
សាសន៍ដែលសាហាវបំផុតមិនធ្លាប់មានពីមុនមក ។

ហេតុអ្វីបានជាខ្ញុំនិយាយថា " ជារបបប្រល័យពូជសាសន៍ដែលមិនធ្លាប់មាន " នៅពេលដែលពិភពលោក មាន
ការប្រកួតប្រជែងយ៉ាងតឹងតែង ហើយដែលជូនកាល ហាក់ដូចជាបាត់បង់អស់នូវគុណធម៌ និងសេចក្តីអាណិតអាសូរ
ចំពោះអ្នកដទៃដូច្នោះ? ពីព្រោះ នេះជារបបប្រល័យពូជសាសន៍តែមួយគត់ ដែលមិនបាននាំអ្នកដែលមានទោសចំពោះ
បទឧក្រិដ្ឋនេះ មកទទួលខុសត្រូវចំពោះមុខច្បាប់ឡើយ ។ អ្នកដែលទទួលរងគ្រោះ គ្រួសាររបស់គេ និងសហគមន៍
អន្តរជាតិ សុទ្ធតែបានទទួលនូវភាពយុត្តិធម៌ និងបានសងសឹកនៅក្នុងកំរិតណាមួយ តាមរយៈសាលាក្តី Nuremberg
និងសវនាការថ្នាក់ជាតិ និងអន្តរជាតិក្រោយៗទៀត ដែលបានកាត់ទោសឃាតករសម្លាប់រង្គាល នៅបុស្សី ស៊ែរីប៊ូ លីប៊ែរី
អេចូពី និងវ៉ាន់ដា ។ ប៉ុន្តែប្រការនេះមិនបានកើតឡើងនៅប្រទេសកម្ពុជាទេ ។

ថ្មីៗនេះ យើងបានឃើញមានការរីកចំរើនខ្លះ ក្នុងការបង្កើតសាលាក្តីខ្មែរក្រហម (KRT) ដោយមានការ
សហការជាមួយនិងអង្គការសហប្រជាជាតិ (UN) ។ ប៉ុន្តែយើងមានពេលវេលាកាន់តែតិចទៅៗ ដោយសារឃាតករ
ទាំងនោះកាន់តែចាស់ និងបាត់បង់ទៅ ប៉ុន្តែការឈឺចាប់ និងរន្ធត់ដែលពួកគេបង្កឡើង មិនគួរនឹងបណ្តោយអោយបាត់
បង់ទៅ មិនគួរនឹងអោយរលុបបាត់បានឡើយ ។

តើវាមានប្រយោជន៍អ្វី? អ្នកខ្លះអាចនិយាយថា ការចំណាយថវិការដែលមានតិចតួច ទៅលើបទឧក្រិដ្ឋ
ដែលមានចំណាស់៣០ឆ្នាំទៅហើយ នៅពេលដែលប្រទេសកម្ពុជាទទួលរងនូវបញ្ហាបន្ទាន់ផ្សេងទៀតជាច្រើននោះ ជា

រឿងមិនសក្តិសមមួយ ។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា ប្រជាជនកម្ពុជាភាគច្រើនមិនយល់ស្របនឹងការអះអាងនេះទេ ។ ក្នុងប្រទេស
កម្ពុជា អ្នកដែលបានប្រព្រឹត្តបទឧក្រិដ្ឋប្រល័យពូជសាសន៍ទាំងនោះ ភាគច្រើនរស់នៅយ៉ាងសុខសាន្ត មានសេរីភាព ថែម
ទាំងហ៊ុហាឡើង ជាមួយនឹងជនរងគ្រោះដែលគេបានធ្វើបាប ។ មិនមានគ្រួសារណាមួយក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ដែលមិន
រងគ្រោះពីរបបប្រល័យពូជសាសន៍នោះឡើយ ។ អ្នករាល់គ្នាដែលមានជីវិតនៅថ្ងៃនេះ សុទ្ធតែមានឪពុក ម្តាយ បងប្អូន
មីង និងពូ ដែលបានស្លាប់នៅក្នុងការសម្លាប់រង្គាលនោះ ។

ខ្មែរក្រហម បានប្រកាសថា គេនឹងនាំប្រទេសកម្ពុជាទៅកាន់ " ឆ្នាំសូន្យ " ។ គេបានរក្សាពាក្យសន្យារបស់គេ
បានយ៉ាងល្អ ហើយនៅពេលនេះ គឺ ៣០ឆ្នាំក្រោយមក ប្រទេសនេះនៅតែបាត់បង់ និងបាក់បែកនៅឡើយ ។ ការបែក
បាក់របស់ប្រទេសកម្ពុជាមិនដោយសារតែនយោបាយ និងសេដ្ឋកិច្ចប៉ុណ្ណោះទេ ។ វាជាការបែកបាក់នូវប្រព័ន្ធច្បាប់ ផ្លូវចិត្ត
និងស្មារតី ។ រាល់កំហុសឆ្គងទាំងឡាយក្នុងសង្គមកម្ពុជាបច្ចុប្បន្ន រួមមានការជួញដូរមនុស្ស ការជួញដូរថ្នាំញៀន ការលួច
ប្លន់ធនធានធម្មជាតិ និងវប្បធម៌ និងអំពើពុករលួយដែលជ្រៀតជ្រួលទៅគ្រប់ស្រទាប់រដ្ឋាភិបាល ទាំងអស់នេះសុទ្ធតែត្រូវ
បានធ្វើអោយកាន់តែធ្ងន់ធ្ងរឡើង ដោយសារការបរាជ័យរបស់សហគមន៍អន្តរជាតិ ក្នុងការនាំយកអ្នកដឹកនាំខ្មែរក្រហម
មកកាត់ទោសចំពោះមុខច្បាប់ ។

វប្បធម៌មិនទណ្ឌភាព ដែលយើងឃើញនៅក្នុងសង្គមកម្ពុជាសព្វថ្ងៃ បានចាក់ឫសយ៉ាងជ្រៅ ទៅក្នុងជំនឿដែល
មិនអាចប្រកែកបានរបស់ប្រជាជនកម្ពុជា ដែលជឿថា គ្មានបទល្មើសណាដែលធំ រហូតដល់ថ្នាក់ចាំបាច់ត្រូវតែទទួល
ទណ្ឌកម្មនោះទេ ហើយថា ទោះជាប្រជាជនកម្ពុជាណាម្នាក់ធ្វើអ្វីមួយក៏ដោយ ក៏មិនមានបញ្ហាអ្វីដែរ ពីព្រោះវាមិន
អាចនឹងមានអ្វី ដែលអាក្រក់ជាងអ្វីដែលពួកខ្មែរក្រហមធ្វើនោះទេ ហើយគេបានរួចខ្លួនឡើង ។ សាលាក្តីខ្មែរក្រហម
ជាជំហានចាំបាច់ដំបូង ដើម្បីព្យាបាលរបួសដែលមានចំណាស់៣ទសវត្ស ហើយដែលនៅក្លាយ មិនទាន់ជាសះនៅឡើយ ។
ការរាំងស្ទះដល់ការរីកចម្រើន និងកំនែទម្រង់របស់ប្រទេសកម្ពុជា នឹងនៅតែមាន លុះត្រាណាតែយុត្តិធម៌ក្នុងកំរិតណាមួយ
ត្រូវបានគេរកឃើញ ។ អ្នកទាំងឡាយដែលបានស្លាប់ និងទទួលរងគ្រោះ : មរណភាពរបស់ពួកគេ និងការឈឺចាប់របស់
ពួកគេ ត្រូវតែបានគេទទួលស្គាល់ថាជាការពិត និងត្រូវតែបានគេគោរពបូជា ។ ជនរងគ្រោះនៃរបបខ្មែរក្រហម សមនឹង
ទទួលបាននូវភាពយុត្តិធម៌ ។ ជនរងគ្រោះនៃរបបប្រល័យពូជសាសន៍ទាមទារអោយមានយុត្តិធម៌ ។ វាជាសិទ្ធិរបស់ពួកគេ
ក្នុងការទទួលបានយុត្តិធម៌ ហើយវាជាកាតព្វកិច្ចរបស់យើងក្នុងការធានាអោយមានយុត្តិធម៌ ។